Downloaded from UvA-DARE, the institutional repository of the University of Amsterdam (UvA)
http://dare.uva.nl/document/81055

File ID	81055
Filename	Dankwoord

SOURCE (OR PART OF THE FOLLOWING SOURCE):

Type	Dissertation
Title	Cervical spinal pain in chronic craniomandibular pain patients. Recognition, prevalence and risk indicators
Author	C.M. Visscher
Faculty	Faculty of Dentistry
Year	2000

FULL BIBLIOGRAPHIC DETAILS:
http://dare.uva.nl/record/82990

Copyright

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other then for strictly personal, individual use.

UvA-DARE is a service provided by the library of the University of Amsterdam (http://dare.uva.nl)

Dankwoord

15 September 2000. Een stralende nazomermiddag illustreert hoe ik me voel: mijn proefschrift is af! Precies 6 jaar geleden begon ik als 'assistent in opleiding' (AIO) aan het in dit boekje beschreven onderzoek. Dit na een stageperiode van 3 maanden, waarin Chiel Naeije en Wim de Boer mijn interesse voor wetenschappelijk onderzoek wisten om te zetten in een groot enthousiasme. Er volgden aan aantal gesprekken over de mogelijkheid om na mijn opleiding fysiotherapie in dienst te komen als AIO. Na enig wikken en wegen van mijn kant (bewegingswetenschappen of toch AIO), 'lichte' druk van Chiel, en enkele 'bevaderingen' van Wim ("wetenschappelijk onderzoek is niet romantisch, vaak taai met tegenslagen en teleurstellingen"), hakte ik de knoop door. Chiel, ik kan me nog goed je reactie herinneren toen ik je belde over mijn besluit: "Niet meer over nadenken, maar neem er een borrel op!". Dat heb ik gedaan en ik kan in alle eerlijkheid zeggen dat ik niet één keer spijt heb gehad van die beslissing. De afgelopen 6 jaren zijn een geweldige periode gebleken, waarin ik veel heb geleerd (en niet alleen op wetenschappelijk gebied), een hoop plezier heb gehad en met hele goede collegae heb mogen samenwerken.

Prof. dr. ir. Machiel Naeije, hierbij wil ik je bedanken voor de mogelijkheid die je me gegeven hebt om dit onderzoek uit te voeren en de vrijheid waarin ik dat heb mogen doen. Je was zeer kritisch over de opzet, uitvoering en uitwerking van het onderzoek, niet altijd de makkelijkste, maar wel altijd bereid om naar mijn argumenten te luisteren. Onze, soms langdurige, besprekingen werden vaak opgeluisterd door je unieke gevoel voor humor. Je deur stond (bijna) altijd open, en ik hoop dat dat nog lang zo zal blijven.

Dr. Wim de Boer, in de wandelgangen noemen we je onze 'wandelende encyclopedie' en dat geldt niet alleen voor je medisch/anatomische kennis, maar ook voor je kennis van kunst en cultuur. Ik heb je leren kennen als een heel gedegen onderzoeker, er altijd zorg voor dragend dat de medisch

ethische aspecten van mijn onderzoek gewaarborgd waren, en dat er geen anatomische fouten in mijn artikelen slopen. Bij aanvang van mijn aanstelling heb je aangegeven dat bij onze afdeling zou blijven totdat mijn onderzoek afgerond zou zijn. Daaraan heb je je gehouden, maar ik hoop nog lang van je gezelschap te kunnen genieten.

Een jaar na het begin van mijn onderzoek, deed dr. Frank Lobbezoo zijn intrede bij onze afdeling en werd al gauw mijn derde dagelijks begeleider. Frank, ik ben je uitermate dankbaar voor je inzet in mijn onderzoek, zowel wat de praktische kant betreft als bij het schrijven van de artikelen. Drie jaar lang mocht ik een middag in de week je agenda vullen met deelnemers voor mijn onderzoek, en kon ik er altijd op rekenen dat je er was. In de laatste fase van mijn onderzoek werd je al snel mijn 'engels geweten', en de levendige discussies over punten en komma's zal ik niet snel vergeten.

Drs. Jacques van der Zaag, ook in jouw drukke agenda mocht ik een middag stelen en die vele onderzoeksmiddagen zullen een goede herinnering blijven. Waar nodig wierp je een kritische blik op het onderzoeksprotocol en gaf je met enige regelmaat, vaak onder het genot van een borrel, een geheel verfrissende kijk op soms vastgeroeste ideeën ("CMD bestaat niet"). Blijf vooral tegen dit soort heilige huisjes schoppen; het houdt de geest scherp!

Dr. Jules R. Hesse, ook jouw agenda heb ik voor het grootste deel van mijn onderzoek gedeeltelijk mogen vullen en je hebt me de gelegenheid gegeven om de fysiotherapeutische behandeling van CMD-patiënten onder de knie te krijgen. Ik heb veel van je ervaring met deze specifieke patiëntengroep geleerd.

Drs. James J.R. Huddleston Slater, met jou heb ik al die tijd een kamer gedeeld en mijn eerste experimentele studie uitgevoerd. Samen leerden we toen al snel ('the hard way') dat goed onderzoek inhoudt dat je je strak moet houden aan het protocol. Daarnaast stond je zonder aarzelen klaar om in te vallen als Frank of Jacques verhinderd was om het onderzoek uit te voeren. Verder was er altijd tijd om bij te praten, zowel

wat werk als privé betreft. James, je bent een goede collega en vriend, en ik wens je veel succes met je eigen onderzoek.

Dr. Hans Verheij, bedankt voor de statistiek die je voor me hebt gedaan en voor het eindeloze geduld voor de vele statistische vragen die ik op je afvuurde. In onze wekelijkse werkbesprekingen ben je meestal vrij onopvallend aanwezig, maar soms kom je onvergetelijk uit de hoek ('dit soort statistiek is pure intimidatie').

Tineke Fortuyn en Diana Meyer. Jullie wil ik bedanken voor de praktische ondersteuning bij de uitvoering van mijn onderzoek. Indien nodig, vingen jullie de deelnemers van mijn onderzoek op, beantwoordden de vele telefoontjes en kon ik altijd even mijn verhaal houden.

Dr. Leopold van Loon en dr. Willem Savalle, bedankt dat jullie op die drukke dagen in de kliniek er altijd nog aan dachten om patiënten uit te nodigen voor deelname aan mijn onderzoek. Zonder deze inzet had ik die magische grens van 250 deelnemers nooit gehaald.

Drs. Ko van der Weijden, wil ik bedanken voor de technische ondersteuning van mijn twee experimentele studies.

En natuurlijk alle studenten van de Hogeschool van Amsterdam, zonder wie ik dit onderzoek nooit had kunnen uitvoeren: Jesse en Maria-José, Brigit, Arjen en Jerry, Ivo en Jane, Pauline en Sascha, Inge en Tunna, Frans en Geertje, Ronald, Ilse en Monica, Nico en Mayke, Frank en Martijn, Jacqueline en Petra, Ilan en Merel, Wendy en Olivier, Wanda en Sebastiaan. In het bijzonder wil ik Nico Hofman nog even noemen, inmiddels student-assistent bij onze afdeling. Nico, bedankt voor je hulp en vriendschap en ik hoop dat ik het estafettestokje met succes aan je kan overdragen. Ik verwacht dat wij samen met de reeds nieuw opgezette onderzoeksprojecten een heel vruchtbare samenwerking tegemoet kunnen zien.

Tot slot wil ik mijn ouders bedanken voor de gelegenheid die jullie mij hebben gegeven om te gaan studeren en voor jullie onvoorwaardelijke steun en liefde. Ik weet dat ik altijd op jullie terug kan vallen. Mam, indien

nodig weet je met precies de juiste woorden mijn zorgen te verlichten en pap, jouw relativerende kijk op het leven is voor mij van onschatbare waarde.

Lieve Laurens, 'last but zeker not least', bedankt voor je geduld en steun bij 'de laatste loodjes' en voor de suggesties die je opperde als ik het even niet meer zag zitten. Daarnaast vond ik vaak een goede afleiding in jouw wereld; die van de (jazz) muziek.

Peracti labores jucundi